

כל עוד הנר דולק

האש שרפה באכזריות את כל בגדיה, חרכה את עורה והגיע עד לעצמותיה, עבר זמן רב עד שפרצו את הדלת וכיבו את גופה הבורח. אי אפשר לתאר את המחזה, לומר שהוא היה מזעזע היה זה ממעט מעוצמת הזוועה שהתחוללה שם. צעקות הכאב של חנה נדמו עם התעלפותה מעוצמת הכאב, כך מחוסרת הכרה הועברה לבית החולים למחלקת טיפול נמרץ. חנה שכבה שם במשך חודשים רבים, הזמר נדם השמחה שבתה, הרופאים הוותיקים היו רועדים לגעת ולטפל, בוצעו עשרות ניתוחים, במשך כל החודשים הייתה חנה מפרפרת בין מחיים ומוות...

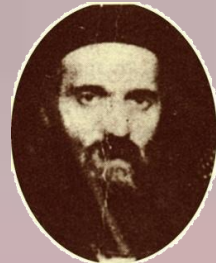
ברגע שנודעה לי השמועה המרה, סגולות ותפילות, בקשות ותחינות בכל מקום אפשרי הזכרתי אותה לרפואה בתפילותיי שפכתי עבורה דמעות כמים כך עברה שנה עברו חודשים נוספים, ושמעתי שמצבה של חנה השתפר מעט, הרמתי אליה טלפון, קולה של חנה נשמע מקוטע, היא סיפרה שבעז"ה היא יצאה מכלל סכנה אך עדיין היא צריכה לנסוע מדי יום ביומו לטיפולים בבית החולים, כל עוד בשרה אדום, מקומט ומנופח והיא נראית מפחידה. ימים מספר לאחר השיחה הראשונה שלי עם חנה מאז הכוונה, צלצל הטלפון בביתי, ניגשתי להרים את השפופרת, על הקו הייתה חנה, בקולה נשמעה התרגשות, קצת היסוס וסערות נפש גדולה מאוד. היא הייתה עסוקה בחשבון נפש נוקב, על מה ולמה באה לה הרעה הזאת. חנה ביקשה ממני לפרסם את סיפורי, בלי שמות כמובן, ולספר לכל אחת את אשר ארע לה. היא שבה והדגישה בלהט את הפיסקה האחרונה ואולי הראשונה שבסיפור, שכל זה בא עליה מפני שלבשה בגדים צרים וצמודים, "בטוחה אני" אמרה חנה "שאלוקים ישלם לי מידה כנגד מידה תחת אשר הבערתי אש של יצר הרע באחרים – בערה בי האש, אש שהיא אחת משישים של גהנום, תחת הבגדים הצמודים עלי ללבוש היום חליפת לחץ צמודה לגוף במשך שעות רבות ולהתיישר מאד בלבישתה תחת הטענות האוויליות שיבגדים רחבים מתאימים רק לילדות ולא לי היום אני מכוסה בבגדים רחבים ביותר כדי להסתיר את פגמי גופי המעוות והחרוך". חנה ניסחה בפני את פרטי מוסר ההשכל אחד לאחד ופתאום חשבתי לעצמי שחנה כבר עלתה לדרגה גבוהה יותר ממני ושעלי, האישיות המעירה והמבקרת את חנה – לשים לב גם לעצמי, מה אני צריכה ללמוד מהמעשה הנורא הזה. "אני מבקשת ממך" אמרה חנה "שתספרי מה שקרה לי כדי שההתנערות שתבוא בעקבות כך תהיה לי זכות להחלמה מהירה וקלה" לא יכולתי להשיב לחנה מילה. המילים נתקעו בראוני, שוב עמדה מול עיני צניעותה הפנימית של חנה במלוא יופיה, כאבתה את עידודן, את דחיפתן לבאר שחת של מורותיה, של חברותיה, אותן שקלקלו את הצניעות היפה כל כך, צניעות הזו הנובעת ממעמקי נפשה, חשבון נפש נוקב כזה. אמרתי שלום והורדתי את השפופרת. חשבתי, מה יותר איום, להישרף כאן בעולם הזה ולכפר על הכול או חס ושלום להישרף לנצח בעולם הבא. זכות מיוחדת הייתה לחנה לכפר על הכול ולהיעצר מהידרדרות מבעוד מועד.

חנה פונה אל בית ישראל, אל נשים, אל אחיותינו היקרות
"אנא הקשבנה לזעקה עכשיו, אין זו חכמה להתעורר אחרי שמקבלים את המכה. עלינו לדעת מה ה' רוצה מאתנו וחשוב לגלות זאת עוד כשהכל הולך למישרין. הרמנה בנות ישראל היקרות את נזר הצניעות שנפל ארצה. הוא שיבאי לכן את היופי והאוסר האמיתיים".

חנה ואני הננו ידידות ותיקות. עוד לפני שנישאה היה בינינו קשר הדוק, עקב היותי בת מורתה. לאחר שנישאה עברה חנה לגור באזור מרוחק אבל הקשר בינינו לא נותק. בכל פעם שהייתה מזדמנת לעיר הגדולה, אם לסידורים, אם לקניות היינו נפגשות לשיחת רעות ומתעניינות זו בשלומה של זו באופן אמיתי וכן. אולי ידידות זו נתנה לי את הכוח להעיר לה מבלי לפגוע. באחת מפגישותינו הלבביות שמתני לב שמשחו השתנה בחנה, היא לא הייתה אותה בחורה צנועה וחסודה שהכרתי. הפועתה החיצונית צרמה לי. במקום שמלת הפליסה המכובדת והאצילית עטפה אותה חצאית בעלת גזרה ישרה המתחדקת לגוף בכל פסיעה. את חולצת הצווארון הצנועה והסולידית החליפה בחולצת טריקו צמודה באופן נורא, במקום המסגרת החיצונית החיננית שהייתה לפני החתונה - שתי צמות עדינות, ניצבה פאה מסודרת ומעוצבת בהתאם לאופנה. ולאופנה, לדעתי יש כללים אחרים לחן וליופי. היה לי קשה, כאב לי לראות אותה כך נסחפת בלי לדעת אחר המושך והמוביל. והרי אני מכירה אותה מאז ומתמיד כבת ישראל צנועה מאד בפנימיותה. הכאב פרץ החוצה, אזרתי עוז והתחלתי לשוחח עמה על לבושה, לשוחח, לא לצעוק, לא להעיר בצורה פוגעת, אלא שאני רוצה בפשטות לייצע אותה לגרום לה להבין בצורה הברורה ביותר שכך אי אפשר. אמרתי לה שלא די במה שהמרפק והברך מכוסים, אלא עיקר חובת הצניעות דורשת חסרת צורת הגוף. חנה הקשיבה בנימוס אבל היא דחתה את דברי "מה יש גם יתר הנשים במקום שאני גרה לבושות כך אני בטוחה שהדבר מותר. עובדה היא שבעליהן שהם אברכים יקרים השוקדים על לימוד התורה ומדקדקים בכל הלכה, אינם מעירים לחן" היא דיברה בלהט לא נתנה לי להפסיק אותה במועד שמדריכת הכלות שלה אשת תלמיד חכם מופלג אמרה באחד השיעורים "דעי לך חנה שבגדים רחבים וחצאיות צפלים מתאימות לילדות קטנות אבל אישה נשואה צריכה להראות את עצמה יותר, ומצווה גדולה תהיה לך אם תתכבדי בבגדים מדויקים לפי שדבר זה יש בו משום מצווה בפרט בשנה הראשונה לנישואין" היה זה מעין קלף ניצחון אפילו מדריכת הכלות אמרה... אבל משחק בקלפים הוא דבר שמתמוטט מהר ואני מדברת בשם תורת הנצח. דבריה שנאמרו בתמימות רגמו לו לתחושה של רחמים וכעס גם יחד וכך מצאתי את עצמי מרימה את שתי ידי סופקת אותם ונחת שבר כשלון הדיבור היוצא מפי מתקרב יותר לצעקה "לא יתכן, לא יתכן, כיצד תשיג בת ישראל שלום בית על ידי בגדים צרים המכשילים את הרבים? הרי חן האישה על בעלה היא מתנת אלוקים, וכי יעניק הבורא מתנה זו לאישה הלבושה בניגוד להלכה? בניגוד לדעת תורה?" חנה הסמיקה והשיבה בשפה רפה "אני בטוחה שמלבשי הם בניגוד להלכה אפילו את הכולל של בעלי לא העיר לו על כך כשתארחנו אצלם כזוג צעיר בכמה סעודות שבת. הוספנו לשוחח כתמיד, השיחה התגלגלה גם לנושאים אחרים, נפרדנו בחיוך לבבי בתקווה להיפגש שוב בקרוב ואני תהיתי האם ישפיעו הדברים על חנה היקרה לי. אולי... הלוואי..."

כעבור זמן מה קיבלתי תשובה, תשובה מחרידה ונוראה, ומעשה שהיה כך היה. באותו זמן כשבועיים לאחר ששוחחנו הייתה חנה לבדה בביתה מכינה בחריצות האופיינית לה ארוחת צהריים בשמחה יצירתית מתוך זמר על השפתיים שמה את הסיר על הגז ולפתע התלקחה שלהבת אש גדולה מהכיריים ונתפסה בחנה עצמה. תוך שניות ספורות נכוותה חנה מכף רגל ועד ראש, רק כעבור דקות רבות הבחינו השכנים מהבניין הסמוך בעמוד אש ועשן המיתמר ממטבח של חנה,

סיפור נורא מאת ה"שומרי אמונים" זצוק"ל מתוך הספר "טהרת הקודש":

דע כי יש סוגי עוונות שענשם, שיתלבש נפש הנפטר בגוף ותיענש נפש ובלבוש גופו, ולכך, לאחר שנפטר אותו חוטא, מביאים את נפשו בגוף וסובל עונשים משונים. והגוף ההוא אינו גוף כמו של אנשים החיים בעולם הזה, אלא גוף מושאל כדי להיפרע ממנו. ויובנו הדברים על פי מעשה נורא שמביא הרב "שומר אמונים", וכה דבריו (הסיפור מעותק כלשון הרב שו"א): ואספר מעשה נורא שסיפר לי איש נאמן ולא נחשד לשקר, אשר היה אצל אביו או אולי אצל דודו שהיה דר באיזה ישוב ובא מן הדרך בחברת איזה אנשים ממסחרם ודרכם, ונסעו בעגלה עם סוסים, ועברו דרך השדה, ופתאום שמעו יללה וקול מר צורר בקול גדול: "יהודים, יהודים, בואו ורחמו והושיעו לנו!" ונשאו עיניהם וראו בית אחד עומד בשדה ומשם יוצא הקול, וקפצו כולם ובעגלה, כי חשבו אולי בא אליהם איזה גזלן ורצו להושיע. אבל כשנכנסו לבית, המה ראו ותמהו, כי יש רואה אישה זקנה אחת, ועל הספסל שוכבת אישה צעירה, ושם אש גדול מאוד בוער בארץ, ועל האש יורה גדולה, ובתוך היורה הרבה בגדים, והיה מרתיח מאוד מגודל האש, עד שהרתיחה עלה למעלה. ולא דיברה זו האישה כלום עימהם, רק תחבה ידיה לתוך היורה הרוחת ולקחה הבגדים שבשלו והרתיחו שמה מתוך הרתיחה, ונתנה אותם על האישה הצעירה עד ששרפה בשרה, והיא היתה צועקת בקולות גדולות. ככה עשתה כסדר כמעט בכל רגע, והבינו שאין זה עניין אנושי, ורק מהנשמות הנידחות מעולם התהו שזה עונשם, רחמנא ליצלן. ונפל פחד גדול ונורא עליהם, ונשמטו אחד לאחד לחוץ. וכשראתה האישה הזקנה שהולכים לחוץ, יצאה אחריהם והתחילה עוד הפעם לצעוק בקולות: "רחמו, הושיעו לנו!" ומכוח נפשו נפלו עליהם, שכחו שיש להם סוסים ועגלה, וברחו ורצו עד הכפר באימה גדולה, ונפלו שם לארץ ושכבו חלשים כמה שבוועת, רחמנא ליצלן. ואחר כך נפחד שלא היה שם שום שדה ולא היה מעולם שום בית עומד שם. וכשראה שהצעירה היתה ביתה של הזקנה, שלא גידלה אותה על דרכי הצניעות, וזה היה עונשם שאמה בעצמה שרפה אותה. וככה היא בתוקף עוז ביתר שאת לאלו הנשים השחוצות ולמדגלי בניהם בחציפות. ושורפות נשמות בניהם ובנותיהם בחמלה שחומלות עליהם. אבל שם לאחר הפטירה יתהפכו לאכזרים גדולים עליהם, והאבות והאמהות בעצמם ידונו בניהם בכל מיני אכזריות שבעולם. ומצווה גדולה לכל אחד לקרוא זאת ולפרש ולספר זאת לנשי זמננו, למען יכירו וידעו שיש בורא עולם ואינו מותר כלום וכלום. עד כאן.

מאיזה גיל יש לחנך לצניעות?

בשולחן ערוך (או"ח סימן עה ס"א) נפסק: שאסור לברך כנגד טפח מגולה באשה. והמשנה ברורה בביאור הלכה כותב: שמגיל שלוש ומעלה אסור כבר לברך כנגד טפח מגולה. מבוא בספר "חינוך ישראל" (פרק ג): שפעם נכנס מאן דהו ל"החזון איש" עם בתו הקטנה בת שלוש, והיא לא היתה לבושה בצניעות, גער בו החזון איש שיצא מחדרו ואמר "כך לא מחנכים ללכת!". וכן מורה לדינא הגרש"ה ואזנר שליט"א שיש להלבישה בצניעות מגיל שלוש מטעם חינוך.

החולצה והמכשולית הנרצית הנשא הזווארון

גם נשים החושבות שמספיק לכסות סביב גבולות הצוואר, הן נמצאות על הגבול! ובכל תזוזה של הבגד יכולות לעבור את הגבול וזהו איסור דאורייתא! על כן יש להוסיף צווארון

מטרת החולצה להסתיר לחלוטין את הגוף וצורתו באופן של יהיה ניכר כלל שום הבלטות תבנית הגוף. לכן צריך להקפיד שתהיה בגיזורה רחבה שאינה נצמדת כלל בשום אזור, וכן שלא תהיה דומה כלל וכלל לצבע העור, וודאי לא שקופה במשהו.

כמו כן חובה להקפיד על צבע שקט ללא ניגודי צבע או צבעים המושכים את העין, וביחוד צריך להיזהר מדוגמאות או כפתורים במקומות רגישים אשר גורמים למכשול עצום.

דבר נוסף: חצי שרוול על שרוול ארוך או גיקט על חולצת טריקו באופן שרואים חלק מהפנימי, אסורים ללא יוצא מן הכלל.

אורך החולצה: יש לבדוק שתכסה גם במצב של התכופפות וכדוי ולא יתגלה חליה אפיי משהו. כמו"כ השרוולים צריכים להיות ארוכים ולא נצמדים ויכסו את כל היד בכל המצבים.

הידור נחוצ: המקפידות ללבד מלבוש עליון על הבגדים בכל יציאה לרחוב, כדי להבטיח כיסוי מושלם לכל תבנית הגוף שכרן רק לאין קץ ואשרי חלקן בזה ובבא.

בדים נמתחים ונצמדים כטריקו ולייקרה אסורים בכל צורה שהיא!!!

פתח הצוואר פתוח מדי

יש להוסיף סיסט בטחון כעספת לכפתור העליון שאינו מכסה כדין

פתח הצוואר פתוח מדי

יש לסגור את הפתח ע"י עליון מאחור

תיק הצד מושך את הצווארון ומושך את הכתף

פתח הצוואר רחב אינו מכסה כדין

אין הצווארון מכסה כהלכה

השל"ה הקדוש כותב שאותם בגדים שלובשים פה בעולם הזה, אותם בגדים לובשים שם בעולם האמת. ואם חסר בגד לנשמה זה לנצח נצחים. אם אישה הולכת לא צנוע כגון: בגד צר, קצר, צווארון פתוח, גרביים שקופות בצבע רגל או פאה יחסרו לה בגדים לנשמה, ואת הצער אי אפשר לתאר, ולעומת זאת, את השכר על כל רגע ורגע שלבושה כראוי, גם כן אי אפשר לתאר.

מהעולם העליון

את הסיפור הבא סיפרה גב' פ. מבורו-פארק שמכירה את הסיפור אישית. לפני כמה שנים נהרגה נערה בתאונת דרכים קטלנית, בדרכה למשפחתה בווליאמסבורג. בחודש סיון תשס"ה הופיעה הנערה בחלום לשתי חברותיה הטובות ביותר וסיפרה להן דבר נורא! היא אמרה שכבר כמה שנים שורפים לה את הרגליים היות והיא לבשה גרביים 40 דנייר והיא עוברת ייסורים גדולים! וכל זאת בגלל שהיו בבית בחורים זרים שהתארחו ואכלו שם. הנערה נתנה להם סימנים מובהקים מהבית כדי לאמת את החלום. אחת מהנערות שחלמו, קמה בבוקר ובכתה, אמה הרגיעה אותה ואמרה לה "חלומות שווא ידברו" ואין צורך להתייחס לחלום זה. אך הבת התעקשה באמרה שהחברה הראתה לה בחלום סימנים. הבת התקשרה לחברתה וסיפרה לה את אשר חלמה, החברה השנייה נבהלה ואמרה "גם אני חלמתי את אותו חלום באותו לילה וגם לי היא נתנה סימנים כדי שנדע שזה חלום אמת". הן הלכו לרב והרב אמר להן לפרסם את החלום, בלי שם מפני כבוד המשפחה. הבנות סיפרו את הסיפור במחנה שבת לפני כולן, הן סירבו לגלות במי המדובר למרות כל ההפצרות. עד שקמה אחת הבנות ואמרה שלפי הסימנים היא מזהה שזו אחותה, כי זה תואם לבית שלהן הבנות אישרו זאת וכולן התרגשו ובכו, הן קיבלו על עצמן קבלות בגרביים בחולצות ובחצאיות כבנות ישראל כשרות. וראו כולן שיש דין ויש דיין. (לבריורים בארה"ב 17182360851)

לאישה צעירה היו כאבים נוראים בכל פרקי גופה. לאחר בדיקת דם התגלה שיש לה דלקת פרקים נדירה. הרופאה שבשרה לאישה שיש לה דלקת פרקים נדירה, אפילו לא ידעה איך לטפל במקרה הזה והוצרכה ללמוד את הנושא.

האישה הלכה לביתה ועשתה חשבון נפש ואמרה בליבה "מדוע השם עשה לי את זה?" והסתכלה ברגליים שלה שהיו כואבות ומיוסרות מהדלקת פרקים וחשבה: "למה אני הולכת בכלל עם גרביים? לכסות את הרגלים, כדי להסתיר את היופי של הרגליים! אם כן מדוע הגרביים שלי שקופות ומייפות את הרגלים ומוסיפות להם צבע יותר נאה מהרגליים שלי, האם זהו רצון השם? איך יכול להיות שכיסוי יהיה שקוף ובצבע יותר יפה מהרגליים שלי? את מי אני מרמה בכיסוי המזויף הזה? ואוי לי כמה אנשים החטאתי בגרביים האלו!". האישה קבלה את הדין על עצמה, גזרה וזרקה את כל הגרביים השקופות לפח ולבשה גרביים אטומות לגמרי (מכותנה) ותוך חודש יצאה מהמחלה הנדירה לגמרי בחסדי השם יתברך. לאמיתות הסיפור 040-4144333

מספר אשה חשובה ב.ז. אישה שהייתי איתה בקשר נפטר, כשנה לאחר פטירתה ראיתי אותה בחלום. היא עמדה עם שמלה, והאזור הצוואר בצבע דם, רציני לראות מה זה, הזזתי את הצווארון שלה לראות מאיפה יוצא הדם וראיתי מחזה מפחיד. ראיתי חתכים על הצוואר שנחתכו בסכין ויוצא מהם דם. נבהלתי מאוד ושאלתי: "מי עשה לך את זה?!" היא כיסתה את פניה בידיה ואמרה באנחה: "אל תזכירי לי את זה, אני לא יכולה יותר!". אחר כך ראיתי הרים גבוהים והיא הלכה לכיוונם, שמעתי אותה צועקת מאחורי ההרים וניסיתי להקיף אותם כדי לראות, ואז היא הפסיקה לצעוק. ראיתי אותה הולכת לסמטה צרה נפנפה לי לשלום ונעלמה. עד כאן החלום. אותה אישה הייתה צדקת בחייה היא התפללה שלש תפילות ביום, אמרה את כל התהילים יום יום (היא הייתה מבוגרת וחיתנה את כל הילדים שלה) הקפידה על קלה כבחמורה, עשתה מעשי חסד, רק שהיה קשה לה לסגור את הכפתור העליון כי היא הרגישה שזה חונק אותה. לאחר החלום התקשרתי לרב הוא אמר שיש קשר בין הדברים ויש לפרסם את החלום לעילוי נשמתה. טלפון לאמיתות הסיפור 02-5711348

אשרי אדם מפחד תמיד

© Shay Levy

בלוויה של אישה חרדית לאחר הקבורה שם לב אחד מהחברא קדישא שארנקו ובו הרבה כסף, לא נמצא. לאחר התייעצות הלכתית פסקו לו הרבנים שאפשר לפתוח את הקבר כדי להוציא את הארנק. זמן קצר לאחר ההלוויה פתחו את הקבר ולתדהמת כל הנוכחים ראו נחש ענק כרוך סביב לצווארה של הנפטרת, וכל הנוכחים היו מבוהלים ורועדים. התברר שאותה אישה היתה לובשת חולצות עם כפתור פתוח בצוואר וענדה תכשיטים לצווארה ברחוב. טלפון לאמיתות הסיפור 02-5829764

וכך כתוב בדברי קודשו של ה"יערות דבשי" ר' יונתן אייבשיץ זי"ע (חי'א דרשה ב') אשר כתב דברים מבהילים ונוראים אשר תסמרנה שערות ראשנו וזה לשון קדשו: "הנני מתרה בכס, הסיור הדבר הרע הזה, כי אישה אשר צווארה ערום לבסוף לטבח תובל ע"י מלאך המוות ומיתה קשה וחמורה ולא תנקה מדינה של גיהנום וענשה קשה כי היא חוטאת.

טל תחיית המתים:

לפני כשבעים שנה שלחו לשאול לחזון איש זצ"ל אם הנשים יכולות להוריד קצת מעובי הגרביים כי הגרביים היו מאוד עבות והחום בלתי נסבל, ואז החזון איש אמר: טל תחיית המתים של הגברים הוא מהרוק הנוטף מפיהם כשהם נרדמים מתוך לימוד, וטל תחיית המתים של הנשים הוא מזיעה שיוצאת מחמת בגדי הצניעות ואם כך מה יישאר לנשים לטל תחיית המתים?

